

Ba

Vũ Thị Thiên Thu

1 MẮT NGỦ

- Chị, dựng mắt ngủ tới qua đó, ai cũng ngạc nhiên, vì chuyện này lạ hén. Dựng nằm xuống là có thể ngủ ngay, vậy mà trần trọc suốt đêm

- Ủ! Ba con mắt ngủ là chuyện lạ đó, người vô ưu mà, nằm xuống là ngủ, vậy mà cứ trần trọc, lo lắng chẳng biết hai đứa đi đến đâu rồi, lại nghĩ đến hai mẹ con lận lộn ngàn trùng, thật là đường xa diệu vợi, nhớ con, thương cháu ...

Mười mấy năm xa nhau, lần đầu tiên về thăm nhà, chưa kịp kể chuyện bao năm, lại tất tả ra đi, trở về chôn xa chăm lo bầy con thơ dại. Lần này tha con về tổ, mừng đứa em trai nhỏ nên duyên vợ chồng. Con bảo cuối mùa đông trút xuống, ngày vừa qua, xe ủi đã dọn đi những đống tuyết cao ngùn ngụt, trông như những đụn lúa vàng ngoài sân nắng của ngày tuổi nhỏ. Đường phố trở lại bình thường, dòng xe cộ lưu thông dập dìu, chưa kịp an tâm là trở ngại thời tiết không còn nữa, thì bất ngờ sương mù làm tê

liệt phi trường. Hai mẹ con chờ suốt nửa ngày, phi cơ không cất cánh được, khăn gói trở về nhà, gọi điện thoại báo tin, thao thức cả đêm, sáng ngày, đến giờ phải đi, lại lệch thêch dặt con vào phi trường lần nữa, ngồi nôn nóng chờ đợi, sang San Francisco, đã mất số ghế của chuyến bay vào ngày hôm trước, đành chờ giải quyết để tiếp tục cuộc hành trình. Lên được phi cơ, có chỗ ngồi, đoạn dài nhất từ San Francisco sang Taipei, ngồi chán lại đứng lên, bước dọc theo theo hành lang chật hẹp. Con bé không hề than phiền, chỉ ngồi lặng lẽ nghe nhạc trong headphone, cuốn sách mở ra trên tay hờ hững, thật vô tư, đúng là tuổi ăn chưa biết no, chưa lo ngày sắp đến...

Những tiếng gọi tên nhau ríu rít, âm thanh thân quen, những giọt nước mắt long lanh, ôm cháu mà ngỡ như giấc mơ, con bé ngỡ ngác nhìn mọi người, mười mấy năm nay mới được áp ủ trong vòng tay ông bà, ngữ bất tận ngôn, tiếng mẹ ngập ngừng, nhưng yêu thương không cần đến thanh âm truyền

đạt, giao cảm không cần nhip cầu tiếp nối của ngữ ngôn, nhìn suốt vào sự kỳ diệu, dòng máu chảy đầy trong huyết quản, ánh mắt chứa cả một bầu trời thương yêu.

- Con có mệt lắm không ? Chút về nhà mình, Ngoại đã bảo chúng nấu cháo sẵn sàng cho con rồi đó

- Bà Ngoại có trứng muối không ?

- Có chứ, Mẹ nói con thích trứng muối lắm, Ngoại đã bảo luộc thêm trứng muối cho con đó.

Lú lo tiếng mắt tiếng còn, con bé cố diễn tả khoảng đường vừa vượt qua, trạm kiểm soát hành lý.

- Mấy người trong đó muốn lấy “ CD player” của con

- Ai vậy ?

- Là nhân viên hải quan đó Ba, họ muốn giữ lại mấy cái đĩa nhạc của con bé, con sợ cả nhà đang chờ mong bên ngoài, nên mới có đôi lời giằng co, thật là bực mình quá.

- Vậy tại nó lấy mất của con bé rồi sao ?

- Đâu có Ngoại, Mẹ không cho lấy của con đâu, chắc Mẹ mắng mấy người đó, con chưa thấy Mẹ giận dữ như vậy bao giờ.

- Ủ! Tại nó chưa biết tính mẹ của con, trông nó có tí xíu thôi, mà đừng có đại dột trêu vào, gan hùm, miệng thép đó

- Ông Ngoại nói cái gì vậy ?

- Ông nói là thấy Mẹ con tuy nhỏ như vậy, nhưng chó đại mà trêu vào, nhất là đừng hòng

ăn hiếp con của nó, chạm tới, Mẹ con sẽ biến thành bà chằng, sẵn sàng nhe nanh mọc vuốt đánh lại ngay.

- Dạ, Bà chằng là bà gì vậy Ông ? Mẹ nói nhanh quá con không nghe kịp, mặt Mẹ giận dữ, chắc vậy mà mấy người kia không dám lấy CD của Con nữa.

- Ủ ! Ngoại biết tại sao rồi..

Cả nhà quay quần bên bàn ăn, mấy đứa em họ trên Ba

- Dượng ngủ ngon tối nay rồi đó, đại tiểu thư về, có cháu Ngoại cưng về nữa, chà Ông Ngoại kỳ này trúng số rồi,

Chỉ thấy Ba lặng lẽ vào ra, bước chân khấp khểnh, nét mặt an vui, tươi cười.

2 VẾT THƯƠNG

- Trân, đi ngủ đi con

- Con muốn coi Ba làm việc

- Khuya lắm rồi, mai còn đi học.

- Kiki, suýt, mấy sửa om sòm là bị nhốt lại bây giờ.

Con Kiki biết thân phận, quanh quần liếm bàn chân, nhưng đôi mắt sáng ngời nhìn xuyên qua màn đêm chờ đợi, Ba đốt ngọn đèn dầu leo lét, cánh cửa hé mở vừa đủ cho một người lách vào, gió khuya luà theo khe hở, lạnh ngắt, hơi lạnh hay là nỗi sợ hãi làm tê cóng đôi bàn tay nắm chặt. Trân nghiêng ngọn đèn, soi vào đôi mắt nạn nhân, đau đến lạc thần, khuôn mặt tái xanh nhợt nhạt, những giọt máu rỉ ra từ bờ vai nhuộm

đỏ cả những lần vải cột tạm bợ. Ba, một tay ấn chặt, một tay tháo dần, từng lớp, từng lớp, thật nhẹ nhàng nâng niu. Bệnh nhân hé mắt nhìn, tiếng rên rỉ thều thào.

Tay cầm cây gậy, tay cầm bông vải chặn lại, xiết chặt sợi dây thun chặn máu, Ba mở hộp, lấy thêm bông gòn, lau nhẹ nhàng. Nhặt cuộn băng vải thưa mỏng tanh màu trắng lấp lánh dưới ánh đèn, Trân lặng lẽ mở hộp, kẹp miếng bông, thấm vào thuốc sát trùng, đưa cho Ba. Cầm cái bọc nhỏ lên, xé lớp giấy bạc bọc bên ngoài, móc lưỡi dao mỏng như lá lúa, Ba lần ngón tay theo lớp bầy nhầy, ấn nhẹ nhàng, mím môi, cắt xuống tầng thịt da còn vết máu, gắp được đầu đạn nhỏ hơn móng tay, bỏ xuống khay nhỏ bằng inox, tiếng kim khí chạm nhau, Trân nghe như luồng điện chạy theo sống lưng mình, cái cảm giác không bao giờ quên được, không phải lần đầu tiên nhìn Ba xé thịt da gắp lấy đạn. Lặng nghe tiếng súng đơn lẻ trong đêm sâu, mái dầm khua nước sông, tiếng người thì thầm, xuống ghé lại dưới bến, tiếng xích chạm vào chân cầu xi măng, âm thanh dù nhỏ vẫn vang xa trong đêm sâu yên tĩnh.

Trân cúi xuống, nhìn đôi bàn tay nhẹ nhàng bóp miếng kim loại sáng ngời, kẹp chặt lại lớp thịt da đang thoi thóp, bàn tay Ba cẩn trọng, dè dặt như ngọn bút lông trên trang giấy, khít khao từng mũi như hàng rào Mẹ đang thêu, khâu lại miệng vết

thương, cầm cho máu ngưng chảy, thận trọng khử trùng các dụng cụ cứu thương. Ba quay sang Trân

- Con mang ly bước lọc ra đây

Ba trút mấy viên thuốc trắng tinh trong lòng bàn tay run run của thân nhân

- Đờ chú nó dậy, cô mà nuốt viên thuốc vào, sáng mai mới có thể đi bệnh viện được, giờ này không còn phương tiện lưu thông, đã quá giờ giới nghiêm, hơn nữa, cầu Ô Môn tới năm giờ sáng mới mở ra.

- Có nguy hiểm lắm không anh ??

- Viên đạn kẹt vào cánh tay, chưa đến nỗi nào đâu, chỉ xé thịt, không phạm vào xương, cần nhất là không làm độc, nhưng phải đi bệnh viện xin chích ngừa phong đòn gánh.

- Em thấy máu ra nhiều quá, sợ chết mất anh ơi !

- Cầm lại được rồi, Thím ráng mà tỉnh trí, đi đâu mà lại bị bắn như vậy ??

- Ảnh đi thăm câu

- Trời, sao lại đi giờ này ??

- Thiệt khổ quá anh ơi, mai nhà có giỗ mà

- Thôi, tình huống này còn cúng kiến gì nữa, mạng con người không quý hơn sao ??

* Cây kéo mũi dẹp dùng để gắp bông gòn

3 VƯỢT THOÁT

- Trân, nhớ lấy phải ôm Ba thật chặt, không được ngủ gục hay buông rời tay ra

- Dạ, chạy đi Ba.

Tiếng động cơ gào rú lên, chiếc xe Lambretta hai bánh chồm dậy như con ngựa đang hăng, ngẫu nhiên nuốt chửng khoảng đường trước mặt, đá sỏi, bụi cát bay tung theo vệt bánh xe... Trần ôm chặt lưng Ba, bàn tay quấn vào chiếc áo sơ mi, hai vạt áo khoát ngoài theo gió cuốn quất thành phạch, che kín tấm thân nhỏ nhoi sau lưng, Trần đeo lưng Ba nhìn giống như con thằn lằn nhỏ bám vào cột đình vững chắc. Con đường liên tít lấp lánh những giọt nắng cuối ngày, nắng vàng rực sáng như cố gắng đẩy dụa, bám víu vào đời sống mong manh trước khi lịm tắt. Bên kia con rạch nhỏ, dòng nước phù sa đỏ lạng lờ. Máy chiếc xuống con nằm song song bên bờ ven, dăm bóng người mặc áo bà ba đen thấp thoáng ... có điều gì không bình thường, Trần nhìn thoáng

qua đuôi mắt, những khuôn mặt xanh xám dưới vành nón vải, cùng lúc thấy bóng sừng dài vừa ló ra ...

Trần cảm thấy những bắp thịt toàn thân co thắt lại, nỗi sợ hãi như cơn lạnh buốt phủ trùm lên cả người, Ba mím chặt môi, chăm chú lách qua con đường nhấp nhô sỏi đá, mấy khóm lục bình nằm chỏng chơ trên mặt nhựa đen. Khoảng đường này thường xuyên bị đắp mô, giựt mình. Vượt qua khúc lộ lồi lõm đất đá ô gà, nhựa đen và màu đất phù sa chấp vá, trông như chiếc áo vá quàng thay tay hai màu khác biệt...Nắng nhạt nhoà in mấy cái bóng người mặc áo đen khăng khiu trên mặt đường, đôi chân dài di động như những con hươu cao cổ trong màn ảnh của phim thời sự Phi Châu. Bàn tay giơ cao lên, vẫy phơ phất...Trần nhắm mắt lại, bầu vào lưng Ba, gió vùn vụt

rất mặt mũi. Chiếc xe chồm lên như con ngựa bất kham, đâm thẳng vào hàng rào người đang chắn ngang qua đường ... Bị bất ngờ họ nhảy dạt ra hai bên lề, tiếng lên cò lách cách Ba xiết tay ga, phóng bất kể trên con đường nhựa, tiếng đạn rít trong gió, tiếng trái tim đập to như tiếng trống châu nện trong lồng ngực. Kinh hoàng làm tê liệt cả trí nhớ, bài Bạch Y Thần Chú, thường ngày Bà dạy đọc thuộc lòng như cháo như cơm, Trần không còn nhớ được chữ nào, chỉ lẩm bầm có mỗi câu “ Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn ...”

Ba chống chân xuống đất, tiếng máy xe ngừng lại từ bao giờ, nhẹ nhàng gỡ tay Trần, đỡ con xuống, quay sang Mẹ

- Mình đỡ con vào nhà, Anh vừa chạy bán mạng thoát qua Cổng Bánh Tét đó

- Giờ này, trời còn sáng trưng mà họ đã dám ra chặn ngang lộ cái ?

- Ủ, họ không nhận diện được anh, bất ngờ nên mới chạy thoát ...

Trần còn bám chặt áo Ba, khuôn mặt tái xanh, bao nhiêu máu đỏ như đã bốc thành hơi, bay theo bóng tối hải hùng, bao trùm xuống vạn vật. Bàn tay Mẹ nhẹ nhàng, gỡ những ngón tay nhỏ bé như dính chặt vào làn vải áo khoát, đôi mắt trong suốt, lác thần, không còn nhìn thấy chunh quanh

- Tới nhà rồi con, vào đi.

Rạng ngày, Trần sửa soạn đi học, Nội đã dậy từ sớm, nháp

ly cà phê còn bốc khói, uống cạn ly sữa nóng Mẹ khuấy cho, khi bước vào phòng làm việc để thưa Ba, Trân thấy mấy người bà con, sống trong vùng Kinh Giáp nước, họ thường bơi xuồng đi chợ từ khuya, rất sớm, ghé ngang vào, đang thì thầm với Ba “ Anh thật là may mắn, thật ra là họ treo giá tài năng anh cao lắm đó, muốn bắt sống mang theo vào bụng phục vụ cho họ ...”

4 DU HỌC

- Ba có lên Bộ giáo dục, hỏi cho kỹ càng vụ ưu tiên học bổng du học của con.

- Con không muốn ra nước ngoài du học, Ba đi hỏi làm chi cho mất công. Con mà đổi được cho Kim đi là con đổi liền, em giỏi toán và khoa học, đi du học thì sẽ có lợi hơn là con.

- Ừ thì Ba hỏi thử, nhờ con có đôi ý thì không trở tay kịp

- Con đã đi ghi danh rồi Ba à..

Ba không nói gì thêm, khoảng im lặng mông lung không chứa hết nỗi thất vọng. Trân vẫn là đứa con trầm ngâm, diu dàng nhưng đầy bừng bình cương quyết. Con một sách từ thuở tóc còn cắt cùn cùn, leo trèo nằm vắt vẻo trên nhánh cây đọc sách. Tay không run khi xỏ kim, khi cầm khăn chặm máu, cột dây xiết mạch ...luôn quần quanh bên cạnh khi Ba chữa trị vết thương, thản nhiên nhìn khi

khâu vá thịt da, chọc mung mủ không ngại ngần...những tưởng là sẽ có đứa nối nghiệp ông cha ...

Ngày đưa con về tỉnh ly học, nhìn theo bóng con bé bỏng, đi lũi thũi giữa phố phường xa lạ, trong lòng Ba đau nhói, mỗi tuần hai lần đi về, lần nào Ba cũng ghé ngang qua thăm, hay canh giờ tan học đến cổng trường đón con đi ăn trưa, đảo mắt tìm kiếm trong bày học trò tung tăng, thấy con nhỏ nhoi với cái cặp da to tướng vòng tay ôm không tròn, cảm cúi đi, không buồn chuyện trò cùng chúng bạn. Những ngày lén nhìn vào sân trường giờ ra chơi, thấy con bé ngồi dưới gốc cây cồng đầy bóng mát, tờ giấy học trò xếp tư theo chiều dọc, ngọn bút chì thon thả trên tay, quyển sách mở bên cạnh, đôi mắt lơ đãng nhìn vào cõi không gian riêng xa thăm thẳm ...

Những đêm nằm trong hầm trú tạm, ngọn đèn dầu lung linh, quyển sách khi ngủ gổ đầu, ngày nào đi học, không theo Ba đi tỉnh ly, thì lại trốn chui vào hầm, nằm đọc mê mải, đọc cả những quyển sách y học dày nặng trong cái tủ sách của Ba, từ những tạp chí giấy úa vàng cho đến những tờ tạp chí khoa học phổ thông, bất cứ trang giấy nào chi chít chữ, con bé cũng chúi mũi vào. Danh từ chuyên môn, dài lằng ngoằn, triệu chứng, bệnh trạng cách chữa trị, thứ gì cũng đọc ngấu ngiến. Dù Ba không hề nói ra, nhưng trong lòng luôn ao ước, con bé này

dạn tay, rất thích đọc sách, luôn tìm tòi thêm hiểu biết, mai một chắc sẽ chọn ngành Y Dược

Nhưng cái mộng cho con vào trường Y của Ba cũng bốc thành sương khói. Con bé lớn theo không khí chiến tranh lan rộng, theo chao đảo của tuổi trẻ, tràn ngập những tin tức chiến trường hàng ngày. Đôi mắt không còn ươm nét ngây thơ, quen thuộc nhìn theo vết bánh xe tăng nghiêng qua thành phố, hàng kềm gai lạnh lùng ngăn chặn, những căn phố nhiều tầng ngất ngưỡng xé màu trời xanh hy vọng, những người thanh niên chưa kịp qua tuổi thành nhân đã thay màu áo trắng thành áo trận, khói thuốc đốt vàng vỏ mộng tương lai. Trên tay vết mực học trò chưa kịp khô, súng thay cho ngọn bút. Chiếc khăn thêu, nét còn thơm chỉ mới, những giọt nước mắt lăn xuống chưa kịp lau khô, đã trở thành cơn mưa tầm tã.

Con nước theo dòng sông Cửu Long, vượt qua hàng ngàn sây số từ nguồn cao, thả trôi những thi thể không toàn vẹn, cuộc chạy thoát từ Cao Miên về của những người Việt tha phương bấy lâu. Ký ức chưa kịp khô, nét son chưa phai sắc thắm Bạ bẻ thanh niên tóc chưa kịp xanh, bài học chưa thuộc nằm lòng, kỳ thi cuối năm học chưa đến, đã phát phơ tờ trình diện nhập ngũ. Lớp thanh niên đàn anh dần thân, nắng trong sân trường cũng chao động âu lo. Bầy trẻ theo nhau sống vội vàng, sống không kịp thở không

khí trong lành, sóng phát phơ theo khói mù, theo tiếng nhạc thổi than, cuồng loạn.

Năm cuối cùng bậc trung học đầy âu lo. Lớp học hoang mang, tương lai không thấy ánh sáng. Những ngày lang thang theo bạn bè, trồng lại hàng cây xanh, khâu vá vết thương trong lòng người đang thoi thóp thở, chút khí trời trong không nhuộm màu khói súng, đêm sâu lắng nghe tiếng đại bác khởi hành. Trăn về thủ đô, nhận mảnh giấy bao nhiêu người ước mơ, lòng hờ hững. Đầu năm học, lặng lẽ đi ghi danh.

5 BỆNH NHÂN

- Con sợ dùng điện thoại di động sẽ khó khăn nhận được tín hiệu trong bệnh viện, Ba nghe có rõ không ?

- Rõ lắm con à.

- Hôm nay Ba thấy trong người thế nào ?

- Ba khoẻ rồi, mai Ba bảo em nó lo giấy xuất viện

- Không được Ba à, đâu phải chuyện đùa, còn phải làm xác nghiệm nữa chứ, nào đã xong.

- Ba thấy trong người khoẻ rồi, về nhà rồi đi khám lại cũng được mà, nằm trong này tốn kém lắm

- Không sao đâu Ba, cần phải chờ quyết định của Bác sĩ chứ, Ba ráng chờ cho hết bảy mươi hai tiếng, sau đó mới biết chắc. Ba cho con nói chuyện với Châu đi.

- Chị hai, Ba sợ mấy anh

chị tổn tiền nên cứ đòi về hoài. Ba nằm trong này, bệnh nặng mà cứ cố gượng đi đứng một mình, không cho người khác nâng đỡ phụ

- Thì Em biết tính Ba, không bao giờ muốn làm phiền bất cứ ai hết, ngay cả bệnh nguy hiểm như vậy mà vẫn cố chịu đựng một mình.

- Ba luôn bảo không sao, chỉ cảm thấy mỗi mét chút thôi, để yên cho Ba nằm nghỉ, chừng cảm thấy tê nửa bên người mới chịu gọi tụi em, Anh Tường chở Ba đi liền, vừa đi vừa gọi Chương, hấn cũng tắt tả vào ngay trong bệnh viện đó chứ, nếu chậm lại thì đã có chuyện lớn mất rồi.

- Thế Chương nói sao ??

- Sơ chuẩn, hai động mạch bé tắc. Nhưng phải chờ chụp hình tim mới biết chắc chắn.

- Bao giờ thì chụp hình mạch vành ?

- Chương bảo sẽ lên thời khoá biểu ngày thứ hai, khi tìm ra chỗ bị nghẽn thì mới quyết định là sẽ thông mạch hay không.

- Vậy thì chỉ còn cách chờ đợi thôi, Ba đã vào phòng riêng chưa ??

- Mai mới có phòng chị à...

- Châu, Ba ra sao ?

- Hôm nay thì yên rồi chị. Tôi qua cả bọn vào thăm, phòng bệnh như cái chợ, ai cũng phân bì, sao bệnh nhân này có quá nhiều con cháu đến thăm, chưa kể Bác sĩ ra vào liên tục.

- Thì Bác sĩ cũng là con

cháu thôi.

- Hồi Mẹ và Di Tu, nằm trong bệnh viện, nhưng có bao nhiêu đứa vào thăm đâu.

- Đùng nói vậy, Mẹ nghe là phiền lắm

- Em biết, bởi thế mới nói lên.

- Em nghĩ Ba phải nằm bao lâu?

- Ít nhất một tuần chị à

- Phòng ốc ra sao ?

- Phòng riêng, có hai giường, Mẹ có gọi người dưới quê đến giúp việc, trông nom Ba

- Ba ăn uống thế nào ?

- Không kiêng cử nhiều, em mang thức ăn vào, chị biết Ba ăn uống đơn giản, bỏ thuốc lá lâu nay, nhưng không nghe Ba nhắc đến hay than thèm thường

- Em biết tính Ba mà..

- Mẹ, hôm nay ai sẽ vào bệnh viện đón Ba về ?

- Thì trưa nay Châu đi làm ra sẽ ghé vào đón Ba

- Có người nào đi theo phụ không

- Thì Cô con và người giúp việc vẫn ở trong đó hàng ngày.

- Nội về, Nội về....

- Sao anh về sớm vậy, Châu đến chưa ?

- Chờ nó đến biết chừng nào, đi về cho xong.

- Em mới vào tới nơi thì thấy anh ấy mặc quần áo sần sàng rồi, chưa kịp gọi băng ca đây thì thấy anh đã đi tuốt ra

cầu thang, Em phải chạy theo luôn, đồ đạc còn nguyên trong phòng chưa kịp thu dọn

- Ra ngoài taxi chưa đến nhảy lên xe buýt đi luôn nữa chứ, Em không ngăn kịp, phải theo liền, thiệt là hết ý.

6 SÂN CỎ NGÀY NÀO

Buổi sáng, hương cà phê dịu dàng, nhấp từng giọt, thấm từ môi thơm. Giọt nắng long lanh trên ngọn cỏ mượt mà xanh, cơn mưa nhẹ đêm qua lau sạch những hạt bụi bám vào cành lá. Chòm hoa Kèn rực rỡ bên hiên nhà. Chút bình yên đầu ngày, tiếng chim rộn ràng hoà cùng nhịp điệu, chàng Blue jay nhảy nhót trong sân cỏ, khoe bộ cánh xanh diễm hoa tươi thắm, cô Cườm dỏm dáng khoe những hạt chuỗi long lanh. Chàng Cardinal ức đỏ choét cũng tung tăng khoe sắc. Chợt nhớ những sáng ngày uống cà phê với Ba sau nhà, khoảng thời gian ngắn ngủi bên cạnh, Ba đọc báo dưới nắng mai, bầy chim đã quen thuộc với bóng dáng gầy gò của ông cụ, chiếc lồng chứa thức ăn khởi điểm treo trên cành đào ở cuối vườn, cuối cùng chuyển sang cành lê sát bên lan can của sân gỗ, bầy chim theo những hạt giống, chúng nối đuôi nhau chờ đến phiên mình ... Ba bảo

- Con thấy lũ chim kia không, chúng nó biết xếp hàng đấy chứ, con này ăn xong bay đi, đến phiên con khác. Chim chóc còn biết tự trọng.

- Ba, chúng biết không mất

phần, thức ăn thừa thải ra đó mà, không cần phải chen lấn đâu

- Biết vậy, nhưng không phải nơi nào cũng có khuôn phép trật tự đâu con à.

- Con biết Ba muốn nói gì rồi ...

Ba nằm, như giấc mơ, những buổi sang ngồi nhìn nắng sau nhà, dường như vẫn thấy dáng Ba ngồi chuyện trò cùng bầy chim líu lo. Bầy Chòn sau nhà vẫn vào thăm, chờ thức ăn mỗi tối, nhất là anh chàng thọt chân, ngồi thù lù dưới gốc cây đọt ...

- Ba à, sao lần nào về con cũng không thấy bóng Cò ? Hay con về trái mùa ?

- Không còn tìm thấy đâu con, bắt giết, săn đuổi ... Chim chóc tán mác hết, không còn thấy tụ tập bay từng đoàn như ngày xưa

- Về Ngoại, nhìn anh chàng Cò cô độc đứng bên mé nước, dáng trầm ngâm, kiên nhẫn, nhớ quá hình ảnh này, con cứ tìm hoài, lần nào về cũng không thấy hết, có nhiều hình ảnh còn đậm, nhưng không bao giờ thấy lại, bây giờ thấy thăm chuyện Lưu Nguyễn về Trần

Những mùa khô, nắng gió, chờ từng cơn mưa rào, mưa không ướt đất, chỉ ướt áo người, thưở còn thơ nằm lăn trên sân cỏ đếm từng cánh chim bay giăng thành hàng trên nền trời chiều xanh tím. Trăm ngàn câu hỏi

- Ba, con này là chim gì vậy ?

- Chim se se

- Sao gọi là se se

- Thì hẳn nhỏ như con vậy

Con chim se nhỏ của Ba chỉ mơ trời cao bát ngát, không thấy những nguy hiểm chực chờ, bao giờ cũng hăm hở nhiệt tâm lao vào đời bất chấp. Trong ngăn ký ức chất đầy, những câu hỏi tò mò, nhìn sự vật bằng chiều sâu thăm thẳm, bình biện, trực diện, khi đứng trong sân cỏ cuộc chơi, khi phản hồi để tiến tới, khi trầm mặc nghĩ đến phương cách vượt qua ...

- Ba, chạy hai vòng rồi, thôi đi Ba, mệt quá

Con bé thở phì phò như con trâu kéo cày, hai vòng cột cờ trong sân Nhà làng [Trụ sở Hội Đồng xã] Ba dẫn đầu, đội banh chạy theo, con bé chạy trong vòng đồng tâm, đôi chân nhỏ lép vấp, mái tóc cũn cợn phát phơ, kiệt tác của Bác Tư thợ hớt tóc [Ông mang cả bầy cháu đến xếp hàng trước cửa hiệu của Bác Tư, con trai con gái gì cũng huí cua, cho nó mát, Bà nhìn đứa cháu gái đầu lòng yêu quý thờ dài xót xa, con bé chẳng màng, cứ quanh quẩn theo Ba, sân cỏ mỗi chiều rộn ràng bao nhiêu đội banh, Thanh Niên, Thiếu Niên ... tập luyện tới tấp, ngày thi đấu cận kề. Bác Tư cũng là Tiền vệ cho Đội Thới Long. Cuối tuần này sẽ đấu giao hữu với Trường Long trên sân Phong Phú. Ba làm Thủ Quân cho đội, ngoài chuyện đốc thúc còn cà phê, chanh, đá... nên kiên luôn cả chức Mạnh Thường

Những trận banh trong trí nhớ qua giọng truyền thanh của

Chuyện Cười !!!

Kỳ Thi

Một ông giám đốc đang báo muốn nhân viên với điều kiện: nam giới và có gia đình. Một bà gọi điện thoại chất vấn ông giám đốc:

“Tại sao ông chỉ muốn các ông có gia đình? Chắc ông cho phụ nữ chúng tôi dốt nát và yếu đuối phải không?”

Ông giám đốc trả lời: “Không phải thế bà ạ. Sở dĩ chúng tôi chọn những ông có gia đình vì chúng tôi chỉ muốn muốn những nhân viên đã quen bị sai vặt mà không biết giận dỗi và cãi lại thôi.”

Học Kinh Nghiệm

Chồng: “Em à, mai anh mời một người bạn đến ăn tối nha?”

Vợ: “Cái đó tùy anh. Vì ở nhà này, anh đi chợ, nấu cơm, rửa chén, quét dọn và giặt quần áo. Nay muốn bày ra thêm thì tùy ý anh thôi. À, mà anh mời ai vậy?”

Chồng: “Tên này cứ nặng nề đòi lấy vợ. Anh mời nó đến ăn để nó thấy tận mắt đời sống gia đình.”

Gừ Làn

Chàng và nàng quen nhau đã lâu và cũng đã nhiều lần đi chơi với nhau. Tuy thế, chưa bao giờ chàng vượt quá giới hạn cho phép. Một ngày mùa xuân, ngồi trên băng ghế của công viên thanh vắng, chỉ có hoa và bướm chung quanh. Chàng say đắm nhìn vào mắt nàng và áp úng:

- “Em, em có cho phép anh được hôn bàn tay của em?”

Nàng ngượng ngùng trả lời:

- “Sao thế, môi của em có vấn đề gì chăng?”

Ký Giả Huyền Vũ, cộng vào tiếng hào hứng la hét, chiếc máy phát thanh hiệu Philipp sáu Band Ba kệ nệ mang về, hôm nào có đội tuyển quốc gia chơi trong sân Cộng Hoà, coi như cơm nước nguội lạnh, nhà đầy khách, tiếng hô “ sút “ bên ngoài còn to hơn tiếng máy phát thanh.

Năm này, Túc cầu Thế Giới cũng rộn ràng trong hộp thư Yahoo “ My crazy Relatives “. Cũng sôi nổi loạn bàn, từ những ngày USA đội nhà chơi bất cần, cho đến người anh em Down Under Australia vòng hai, rồi Brasil cuốn cờ tiu nghũ ...Ngày cuối tuần sang Michigan dự ngày kỷ niệm ba mươi lăm năm xiềng xích [ngôn ngữ của quý vị Phu Quân khi Chén Huynh đệ chỉ binh hào hứng] Ngạc nhiên khi thấy vắng người hùng “ Cọp ba đầu rắn”, thì ra anh ấy còn đang chờ trái bất cần của Brasil đưa chàng Tây Zidane lên tận đỉnh kinh thành hoa lệ. Trái đẳng Brasil nuốt thật nghẹn ngào từ già sân cỏ. Ôi! chuyến đi không lại về không.

Bên miền Viễn tây ngậm nửa trái chờ trận đấu tối nay ...

Nhớ ngày như in trong tâm thức, lúc thúc chạy theo Ba trong sân cỏ ngày nào tóc chưa đủ dài đuổi gió bay ...

Vũ Thị Thiên Thu